

The book cover features a light blue background with stylized autumn leaves in shades of red, orange, and brown. A black and white cat is perched on the shoulder of a young boy with dark hair, wearing a dark green sweater. The title and author's name are written in red text. A small logo is in the top left corner, and a pink circle is behind the author's name.

HIRO ARIKAWA

KOČKA
NA
CESTÁCH

KOČKA NA CESTÁCH

Tabineko Ripôto © 2015 Hiro Arikawa. All rights reserved.
Publication rights for this Czech edition arranged through Kodansha Ltd., Tokyo.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Anna Cima, 2020
Cover and Illustrations © Kateřina Bažantová, 2020
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2020

ISBN 978-80-7642-793-8 (pdf)

HIRO ARIKAWA

KOČKA
NA
CESTÁCH

Obsah

Před záznamy	/ Než jsme vyrazili na cestu	5
Záznam 01	/ Kósuke	19
Záznam 02	/ Jošimine	63
Záznam 03	/ Sugi a Čikako	109
Záznam 03.5	/ Poslední cesta	155
Záznam 04	/ Noriko	181
Poslední záznam		221

Před záznamy

/ Než jsme vyrazili na cestu

*

Jsem kocour. Zatím nemám jméno.

V této zemi podle všeho kdysi žila vážená kočka, která pronesla tyto dvě věty.

Nevím, jak moc důležitá kočka to byla, ale jelikož já už jméno mám, minimálně v tomto ohledu jsem ji překonal.

Jestli se mi moje jméno na počátku líbilo, či nikoli, to je zase věc druhá. Z nějakého důvodu mi totiž nadělili jméno ženské a to je vskutku příšerné.

Stalo se to zhruba před pěti lety, zrovna v době, kdy jsem dospíval. Mimochodem, existuje mnoho teorií, jak správně převádět kočičí věk na lidský. Vágně se shodují na tom, že kočkám je rok po narození zhruba tolik let, kolik je lidem ve dvaceti.

Toho času se mi zalíbilo na kapotě stříbrné dodávky, která stála na parkovišti před bytovým domem.

Často jsem na ní pospával a užíval jsem si, že se mě z ní nikdo nepokouší vystrnadit a neodhání mě ponižujícím *kšá*. Na to, že jsou lidé jenom druh velké opice, co chodí po dvou, jsou někdy příšerně arogantní. Klidně nechají auto venku, kde na něj prší a sněží, ale jak se po něm projde kočka, nedokážou

to přenést přes srdce. Copak to dává smysl? Pro nás kočky jsou navíc všechna místa, kam šlápneme, jenom veřejnou cestou pod širým nebem. Běda však, když necháme otisky tlapek na něčí kapotě, to se lidí zmocní amok a vyženou nás pryč.

Každopádně ona kapota stříbrné dodávky se mi líbila, a tak jsem ji využíval jako ložnici. Byla jako dělaná pro odpolední schrupnutí a během první zimy mého života mi, vyhřátá od sluníčka, posloužila jako topení. Krátce nato přišlo jaro a s ním skončilo pozeňnané období prvního roku mého života.

Pro kočky je štěstí, když se narodí na jaře. Období lásky sice prožívají zpravidla dvakrát do roka (na jaře a na podzim), koťata narozená na podzim se však jara většinou nedožijí.

Převaloval jsem se na vyhřáté kapotě a vtom jsem ucítil, jak na mě někdo zírá. Ospale jsem zamžoural a...

... spatřil jsem mladého, vysokého muže. Pátravě si mě měřil pohledem.

„To tady takhle spíš často?“

Ano, spím. Máš s tím problém?

„Jsi moc roztomilý.“

To slýchávám pořád.

„Můžu si tě pohladit?“

Tak to pardon, ale to ne, zatřepal jsem pravou přední nohou, abych ho varoval. Ty jsi ale netýkavka, našpulil muž rty.

Tobě by se přece taky nelíbilo, kdyby tě někdo ve spánku hladil a otáčel tebou, nebo snad ano?

„Zadarmo mě asi nenecháš, že?“

A hele, začínáme si rozumět. Když někoho vytrhneš z tvrdého spánku, musíš se mu přece nějak revanšovat.

Muž zašustil igelitovou taškou z večerky. Zvedl jsem hlavu.

„Nekoupil jsem zrovna moc věcí, které by mohly jíst kočky.“

To nevadí, já sním všechno. Toulám se, a tak si nevybírám. Co třeba tyhle kousičky mušlí svatého Jakuba? Očichal jsem

pytlíček, který vykukoval z igelitky. Najednou se nějak hrneš kupředu, ušklíbl se muž a lehce mě poplácal po hlavě.

„To nejde, z toho by ti nebylo dobře. Navíc jsou pálivé.“

Z tebe mi není dobře. Copak má toulavá kočka, která neví, co bude zítra, čas přemýšlet nad tím, jaké jídlo je pro ni dobré? Teď, v tento moment, je nejdůležitější nemít hlad.

Muž mi nakonec na svoji dlaň naservíroval maso vypreparované ze sendviče. Nejprve z něho ovšem oloupal strouhanku.

To jako že mám jíst z ruky? Takovým trikem, kterým se evidentně pokouší zkrátit mezi námi vzdálenost, se přece nenechám... no ale na druhou stranu, čerstvé maso si nedopřávám každý den, tak budu možná výjimečně spolupracovat.

Zatímco jsem se cpal, od brady až po uši mi srstí projížděl lidský prst. Potom mužova pravá ruka zamířila na můj hřbet. Lidem, kteří mi dali něco k snědku, jsem čas od času dovolil, aby si mě pohladili, ale tenhle mezi nimi svými hladícími schopnostmi vskutku vynikal.

Když mi dáš ještě něco, dovolím ti podrbat si mě i pod bradou, vstrčil jsem mu hlavu do dlaně a... bylo to tak jednoduché.

„Je to jenom obyčejný sendvič,“ uchechtl se a nabídl mi z rozevřeného chleba poslední kousek masa, z něhož také nejdřív odstranil strouhanku. Já bych se nezlobil ani za ten strouhankový obal, ale je pravda, že strouhanka nadýmá.

Nechal jsem se drbat ještě přesně tak dlouho, kolik odpovídalo ceně charitativního příspěvku, a pak jsem se rozhodl zavřít krám.

Zrovna jsem se chystal zase zatřepat přední tlapkou, abych muže odehnal, když vtom stáhl ruku k tělu a řekl: „Tak zase příště!“

Potom se postavil a vydal se ke schodům do domu.

I načasování zvládal dobře.

Takže takhle jsme se setkali poprvé. Jméno mi ten muž věnoval ještě o něco později.

Pod stříbrnou dodávkou ve stínu zadní pneumatiky se od té doby každou noc objevovala záplava kočičích granulí. Celá jedna lidská hrst, to znamená dostatečné množství kočičího jídla na celý den.

Nosil mi je uprostřed noci onen muž. Když jsem byl zrovna na místě, tak mě výměnou za jídlo pohladil, ale charitativní příspěvky mi poskrovnu zanechával i v době, kdy jsem byl pryč.

Někdy se o granule postaraly ostatní toulavé kočky, jindy jsem čekal až do bílého rána, ale jídla jsem se nedočkal, protože mladík kamsi odjel. Nicméně ve většině případů jsem svou každodenní dávku potravy dostal. Překvapivě, protože lidé bývají hodně náladoví a zcela spoléhat se na ně nedá. Na potulném životě je ve výsledku nejlepší to, že si kočka může vybírat z mnoha různých zdrojů.

Náš vztah se postupně proměnil v to, co bych nazval *známostí s odstupem*. A zrovna v době, kdy se začínal držet v zajetých kolejích...

... zasáhl osud, který všechno změnil.

Ten osud byl velmi bolestivý.

Přecházel jsem v noci silnicí, když mě najednou zprudka ozářila dvě světla. Pokusil jsem se utéct, ale vzduch prořízlo hlasité zatroubení. To neznačilo nic dobrého.

Zcela mě to zaskočilo. Uskočil jsem, ale bylo to o vteřinu později, než mělo. Cesta do bezpečí byla o půl skoku dál. Strašlivý náraz mě vymrštil do vzduchu...

... vůbec jsem netušil, co se se mnou děje.

Když jsem se konečně vzpamatoval, ležel jsem zaklesnutý v křoví táhnoucím se podél silnice. Takovou bolest jsem za svůj život ještě nezažil. No, ale přežil jsem.

No, to jsem se dostal do pořádné šlamastyky, pomyslel jsem si a pokusil jsem se postavit. V ten moment jsem vymňoukl bolestí.

Mňaaaaaaaau! To bolí!

Pravou zadní packou mi projela šílená bolest.

Schoulil jsem se, že si zranění olíznu a... proboha! Z těla mi trčela kost.

Kousance nebo škrábance, ať už byly jakkoli hluboké, jsem dokázal spravit olíznutím jazykem. Ale tohle bylo nad mé síly. Kost trčela z nohy ven a svou existenci mi dávala najevo palčivou bolestí. Zase tak moc se mi připomínat nemusela.

Co mám dělat?

Co si jen počnu?

Haló! Někdo! Kdokoli!!!

— Zachraňte mě, prosím!

Ale tuláci nemají nikoho, kdo by je zachránil.

Pak jsem si vzpomněl na onoho muže, který mi každý večer nosil jídlo.

Možná že ten by mi dokázal pomoci.

Ani nevím, proč jsem si na něj vzpomněl. Vždyt jsme se téměř neznali a jenom jsme si vyměňovali jídlo a povolení k pohlazení.

Vyrazil jsem a pravou zadní nohu, ze které trčela kost, jsem vláčel za sebou. Už samotný kontakt s chodníkem kostí bolestivě rezonoval. Několikrát jsem se musel posadit. Dál už to nezvládnou. Už nemůžu. Už neujdu ani krok.

Přestože jsem se nenacházel bůhvíjak daleko od onoho bytového domu, než jsem dorazil ke stříbrné dodávce, obloha zbělala.

Konec. Už nemůžu. Už ani krok. Tentokrát doopravdy.

Ze všech sil jsem zamňoukal.

Mňaaaaaaaauuuuu! To bolííííí!!!

Mňoukal jsem a mňoukal, až už jsem dál nemohl. I mňoukání totiž rezonuje kostí. Čistě pro informaci.

Potom někdo seběhl po schodech dolů. Když jsem zvedl hlavu, spatřil jsem onoho muže.

„Tak jsi to ty, kdo tady mňouká!“

Vydal se ke mně, ale uprostřed kroku se mu úplně změnil výraz v obličeji.

„Co se ti to proboha stalo? Snad tě nesrazilo auto?“

Je mi to trapné, ale maličko jsem pochybil.

„To musí hrozně bolet, že?“

Na takhle evidentní věci se radši neptej, nebo se naštvu. Prostě se o tuhle poraněnou kočku postarej.

„Mňoukal jsi tak úpěnlivě, až jsi mě probudil. — Snažil ses mě přivolat?“

Proboha, ty máš ale dlouhý vedení. Jasně že jsem tě volal! Koho bych volal jiného?

„Doufáš, že ti nějak pomůžu, že?“

No, nadšený z toho ale nejsem, chystal jsem se ho obdařit cynickým pohledem, když v ten moment začal muž z nějakého důvodu popotahovat. Ale no tak. Proboha, proč brečíš? Neměl bych tady brečet spíš já?

„Chytřej kocourek, že sis na mě vzpomněl.“

Kočky na rozdíl od lidí nebrečí. Myslím ale, že v ten moment jsem pro pláč získal pochopení.

Vždyť zrovna v momentě, kdy jsem si říkal, že je se mnou amen, jsem si vzpomněl právě na tohoto muže a říkal jsem si, že jestli se dotáhnou až k němu, nějak už to dopadne.

Ty už to nějak vyřešíš, že ano? Aby mě ta bolest přešla. Bolí to tak strašně moc, že se bojím, co se mnou bude.

„Neboj, neboj. Bude to zase dobrý.“

Umístil mě do kartonové krabice vystlané ručníkem a naložil do stříbrné dodávky.

Zamířili jsme k veterináři. Dovolím si zdržet se detailů toho nejhoršího v mém životě, co se tam odehrálo.

Pro většinu zvířat je veterinární ordinace místem, které po první návštěvě nechťejí navštívit už nikdy, a tak nemá smysl obširně vypisovat, jak přesně tomu bylo v mém případě.

Do uzdravení jsem se potom nastěhoval k muži do bytu. Žil sám ve skromném příbytku.

Záchod mi nainstaloval vedle vany a do kuchyně položil misku na jídlo a na pití.

Když se nad tím tak zamyslím, jsem vlastně docela chytrá a způsobná kočka, takže jsem si hned zapamatoval, jak se záchod používá a vyvaroval jsem se loužiček. Na místech, kde mi muž řekl, ať nevytahuju drápky, jsem drápky nevytahoval. Se zdmi a trámy mohl být problém, tak jsem drápky zatínal jen do koberce a nábytku. To proto, že ohledně koberce a nábytku mě muž výslovně neinstruoval. (Zpočátku se sice tvářil trochu smutně, ale já jsem kočka, co dobře chápe situaci a dovede rozlišit, co smí a co je naprosté tabu. Nábytek ani koberec do kategorie tabu nespadaly.)

Trvalo asi dva měsíce, než mi kosti srostly a vyndali mi stehy. Mezitím jsem zjistil, jak se muž jmenuje.

Jeho jméno znělo Satoru Mijawaki.

Satoru mě nazýval, občas trochu povýšeně, „hej, ty!“, „kočko“ nebo „pane kočko“. To jsem se ještě nijak nejmenoval, takže to bylo pochopitelné.

I kdybych nějaké jméno měl, Satoru mé řeči nerozuměl, a tak bych neměl, jak mu ho sdělit. Lidé hovoří jen svým jazykem, což je hrozně nepraktické. A když už jsme u toho; tušili jste, že kočky jsou multilingvní?

Kdykoli jsem chtěl jít ven, Satoru se zamračil a začal mě přesvědčovat.

„Hele, ty. Jak tě pustím ven, tak už se možná nevrátíš. Musíš to vydržet alespoň do doby, než se uzdravíš. Přece nechceš mít v noze až do konce života stehy, nebo snad jo?“

Pro mě stehy v noze nepředstavovaly bůhvíjaký problém. Když jsem trochu zatnul zuby a překousl pobolívání v noze, už jsem v té době mohl normálně chodit. Satoru se ale tvářil ustaraně, a tak jsem to ty dva měsíce bez procházek vydržel. Táhnout za sebou nohu během potyčky s jinou kočkou by také za moc nestálo.

Konečně se zranění vyléčilo.

Způsobil jsem poprask u vchodových dveří, kde mě Satoru do té doby s ustaraným výrazem pokaždé zastavil.

Pusť mě ven!

Díky za všechno, jsem ti vděčný za tvou oddanost. Budeš odtě jediný, komu dovolím mě na stříbrné dodávce hladit, i když u sebe zrovna nebudeš mít jídlo.

Satoru se už netvářil ustaraně, zato se zatvářil smutně. Podobně jako pokaždé, když jsem zatnul dráčky do nábytku nebo koberce. Jeho tvář sice neříkala jasné ne, zároveň ale vyjadřovala jedno velké ale.

„Přece jen se ti venku líbí víc?“

Ale no tak! Přestaň se tvářit, že se rozbřečíš!

Možná se po mém odchodu bude cítit opuštěný?

„Říkal jsem si, že možná budeš chtít zůstat se mnou.“

Přiznám se, že mě to do té doby ani nenapadlo. Já jsem ze své podstaty kocour toulavý a představa, že bych se stal kočkou v domácnosti, mi proto ani jednou nepřišla na mysl.

Do momentu, než se uzdravím, jsem pokorně přijímal pomoc. Pak jsem měl v plánu odejít.

— Ne, bylo to ještě jinak. Říkal jsem si, že pak budu muset odejít.

No a když už přijde na odchod, je elegantnější odejít sám než se nechat vykopnout. My kočky dost dbáme na styl.

Měl jsi mi říct dříve, že si mě chceš nechat.

Satoru se sebezapřením pootevřel dveře a já jsem se protáhl ven. Otočil jsem se na něj a zamňoukal jsem. — Pojď se mnou.

Satoru má na člověka dost vyvinutý cit pro kočičí jazyk. Zdálo se, že pochopil. Nejistě mě následoval.

Na obloze zářil měsíc. Ve městě panovalo ticho.

Skočil jsem na kapotu stříbrné dodávky, nadšený, že se mi vrátily síly. V příští vteřině jsem byl zpátky na zemi a srdce mi bilo jako o závod.

Při pohledu na projíždějící auto se mi ocas vztyčil do pozoru. Zachvátil mě pocit hrůzy, jako kdyby mi kost měla opět vystřelit z těla.

Uvědomil jsem si, že se schovávám za Satoruem. Ten se jenom láskyplně usmál.

Obešli jsme sousedství a pak jsme se vrátili zpátky k bytovce. U prvních dveří ve druhém patře jsem hlasitě zamňoukal.

Pusť mě dovnitř!

Když jsem zvedl hlavu, Satoru vypadal, že se rozbřečí štěstím.

„Takže se chceš vrátit?“

Ano. Tak už rychle otevři.

„A zůstaneš u mě?“

Když se občas půjdeme projít, dobře?

A tak se Satoru stal mým člověkem.

„Když jsem byl dítě, chovali jsme doma kočku, která vypadala přesně jako ty,“ vytáhl zašoupanuté fotoalbum. „No, jen se podívej.“

Album bylo fotkami té kočky doslova narvané k prasknutí. Hned jsem věděl, na čem jsem. Lidem, kteří mají tohle ve zvyku, přezdíváme blázni do koček.

Nicméně kočka v albu mi byla skutečně podobná. Krom hlavy a ocasu byla téměř úplně bílá. Na hlavě měla dva flíčky a černý ocas na konci zlomený do tvaru skoby. Flíčky na obličejí jsme měli úplně stejné, jenom ocasy jsme měli zahnuté na opačnou stranu.

„Říkali jsme mu Hači. To proto, že flíčky na jeho obličejí připomínaly tvarem znak pro číslici osm.“

Osm se japonsky řekne právě *hači*. Jaký to laciný způsob pojmenování. Trochu jsem se vyděsil, jaké jméno asi přisoudí mně.

Když se můj předchůdce jmenoval podle osmičky, co když mě Satoru pojmenuje Devítka?

„Co třeba Nana?“

Tak se japonsky řekne sedmička. Aha, takže budeme odčítat, pomyslel jsem si. To jsem nečekal.

„Máš ocas ohnutý na opačnou stranu, než měl Hači. Když se na tebe podívám seshora, připomíná mi tvarem sedmičku.“

Ale počkej přece chvíli. Nezní Nana jako holčičí jméno? Jak ti to jenom mohlo přijít na mysl, když jsem od pohledu jasný kocour?

„Dobře jsem to vymyslel, že Nano? Sedmička je šťastné číslo.“
Posloucháš ty vůbec, co ti říkám?

Zamňoukal jsem. Satoru přimhouřil oči a pohládl mě pod bradou.

„Taky se ti to líbí?“

Ne! Nelíbí! ... ale, ach jo.

Když kočku hladíte pod bradou, začne příst. To je reflex. Nechtěl jsem, ale stalo se.

„Vidím, že jsi s novým jménem spokojený.“

Nejsem...

Nakonec jsem neměl možnost nedorozumění vyjasnit (protože mě Satoru nepřestával hladit), a tak mi jméno Nana zůstalo.

„Budeme se muset přestěhovat.“

V domě, kde jsme bydleli, byl zákaz chování zvířat. Majitel domu podle všeho souhlasil s tím, že můžeme zůstat jenom do doby, než se uzdravím. Potom jsme se přestěhovali do jiného domu ve stejné čtvrti. A třebaže já, sám kočka, nejspíš nemám právo to tvrdit, to, že se Satoru kvůli mně neváhal přestěhovat, jenom potvrdilo fakt, že je to pravý a nefalšovaný blázen do koček.

A tak jsme spolu začali bydlet. Satoru byl jakožto lidský spolubydlící pro kočku naprosto vyhovující a já jsem byl zase skvělý kočičí spolubydlící pro člověka.

Těch pět let, které jsme spolu strávili, jsme se měli báječně.

*

Pak jsem se dostal do nejlepšího věku kočičího života a Satoruovi bylo něco přes třicet.

„Promiň, Nano,“ pohládl mě omluvně po hlavě.

To nic, to je dobrý, nic si z toho nedělej.

„Je mi moc líto, že to takhle dopadlo.“

To je v pořádku, nemusíš mi nic vysvětlovat. Jsem kočka, co chápe, jak se věci mají.

„Neměl jsem v plánu dát tě pryč.“

Některé věci v životě holt neovlivníš. Víím to, třebaže žiju život kočičí.

Prostě se vrátím k životu, jaký jsem vedl před pěti lety. Rozloučit jsme se ostatně mohli už v dobách, kdy se mi vyléčila zlomenina. Mohl jsem odejít rovnou. Přišlo mi, že nic tak hrozného by se bývalo nestalo. Koneckonců jsem jenom pár let žil jinak, od zítřka se zase můžu toulat.

Já o nic nepřijdu. Jen jsem získal pět let života s tebou a navrch jméno Nana.

Tak se netvař tak tragicky. Kočky přijímají všechno, co se jim děje, v poklidu.

Jedinou výjimkou v mém životě byla ona chvílka, kdy jsem si zlomil nohu. To jsem se skutečně vyděsil.

„Tak pojďme,“ otevřel Satoru dvířka přepravky.

Uvážlivě jsem do ní vlezl.

— Během těch pěti let se Satoruem jsem se uvážlivě choval vždycky. Jsem prostě kočka, která nedělá virvál, ani když ji berou k veterináři, kterého opravdu nemám rád, ani když musí vlézt do přepravky, což také nepatří zrovna mezi moje nejoblíbenější činnosti.

Tak jsme vyrazili na cestu.

Já, úžasný Satorův spolubydlící, jsem se měl nově stát jeho úžasným spolucestujícím.

Satoru zvedl přepravku a naložil mě do stříbrné dodávky.

*

Dlouho jsem Ti nenapsal.

Těmito slovy e-mail začínal. Odeslal ho Satoru Mijawaki, Kósukeho kamarád z dětství. Ten, který se odstěhoval, když ještě chodili na základní školu. Přestože i potom Satoru několikrát změnil bydliště, zůstali v kontaktu a za celých třicet let se nepřestali přátelit.

Kdykoli se po delší době sešli, dokázali si povídat, jako kdyby se naposledy viděli včera. Takové mezi nimi panovalo přátelství.

Moc se omlouvám, že je to tak narychlo, ale nevzal by sis mého kocoura?

Dále psal, že má svou kočku hrozně rád, ale dostal se do složité situace a už se o ni nemůže starat. Proto hledá někoho, kdo by si ji vzal.

O oné složité životní situaci v mailu nic bližšího nestálo. Ale pokud by Kósuke souhlasil, tak by Satoru přijel na návštěvu a kočku by s sebou přivezl.

Ke zprávě byly přiložené dvě fotografie. Na první byla kočka se dvěma flíčky na hlavě. Flíčky měly tvar japonského znaku pro číslici osm.

„No toto!“ vydechl Kósuke nahlas. „Vždyť ta kočka vypadá dočista jako Hači!“

Kočka na fotografii se podobala kočce, kterou kdysi se Satoruem našli na ulici.

Popojel na druhou fotografii a spatřil detail kočičího ocasu. Byl černý a zahnutý do tvaru sedmičky. Kdysi někde slyšel, že kočky se zahnutým ocasem dovedou zaháknout a přitáhnout štěstí.

Kdo mu to jenom řekl? Zapátral v paměti a potom si povzdechl. Byla to jeho žena, která teď žila u svých rodičů. Kdy se vrátí zpátky ke Kósukemu, bylo nejisté. Pomalu se připravoval na to, že už to takhle zůstane navždy.

Možná, že kdybychom chovali podobnou kočku se zahnutým ocasem, bylo by všechno jinak, pomyslel si, třebaže to bylo trochu naivní. Kdyby se naším domem procházela kočka se zahnutým ocasem, kterým by přitahovala štěstí, žilo by se nám lehčeji.

— Přestože nemáme děti.

Možná bych si Satoruovu kočku vzít mohl. Podle obrázku byla krásná, podobala se Hačimu a měla zahnutý ocas.

A Satorua jsem dlouho neviděl, pomyslel si Kósuke.

Kamarád mě požádal, jestli bych si nevzal jeho kočku. Co na to říkáš?

Napsal zprávu manželce.

Dělej, jak uznáš za vhodné.

Její odpověď byla studená, ale když uvážil, že na ostatní zprávy mu do té doby neodpověděla vůbec, potěšila ho.

Kočku jsem si nakonec vzal, nechceš se na ni přijet podívat? Možná že kdyby ženu, která kočky milovala, nalákal podobnými slovy, kapitulovala by. A kdyby třeba s pláčem dodal, že neví, jak se o kočku postarat, vrátila by se nadobro. Když už ne kvůli páníčkovi, tak alespoň ze soucitu se samotnou kočkou.

No ale můj otec kočky nesnáší, tak si ji vzít nemůžu. — Jak si to pomyslel, došlo mu, že zase přemýšlí o tom, co se jeho otci líbí, či nikoliv. Hlasitě mlaskl.

Podobných úvah se nemohl zbavit, třebaže dnes už byl pánem domu on, a ne jeho otec, a uvažovat tudíž nad tím, co se mu líbí, anebo ne, bylo zbytečné. Tohle byl přesně ten důvod, proč ho žena přestala mít ráda.

Částečně i z náhlé chuti k rebelii vůči otci, jehož rozhořčená tvář se mu vybavila, se Kósuke Sawada rozhodl kočku, kterou mu kamarád nabízel, přijmout.

Satoru Mijawaki přijel hned jak to bylo možné, příští týden o volném dni. Dorazil se svou milovanou kočkou ve stříbrné dodávce.

Když se před obchodem rozeznělo vrčení motoru, vyšel Kósuke ven.

„Ahoj! To jsme se dlouho neviděli!“

Zvedl ruku z ruční brzdy a zamával z otevřeného okénka na straně řidiče.

„No jo, prosím tě. Hlavně už zaparkuj,“ popohnal ho Kósuke s úsměvem na tváři. Neviděli se tři roky, a tak už se kamaráda nemohl dočkat. Jako vždy se na něj těšil. Na tom se od dětských let nic nezměnilo.

„Mohls klidně zaparkovat támhle. Tady u dveří se parkuje špatně.“

Satoru zaparkoval co nejbliž u vchodu, kde stála kůlna a vedle ní byl prostor na odkládání nejrůznějšího harampádí. Zákazníci obvykle parkovali své vozy z druhého konce. Na parkovišti pod stříškou domu pro ně byla vyhrazená tři místa. Samotný Kósuke parkoval na nevybetonované zahrádce za domem.

„Přece nebudu zabírat místo zákazníkům. Nebylo by to fér, kdyby nějací přijeli.“